

Debreceni Ítéltábla

Pkf.I.20.301/2025/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a Karsai Dániel Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: Dr. Frank Evelyn ügyvéd) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőknek – a dr. Sz. N. bíró és dr. N.-L. A. R. bírósági titkár által képviselt kérelmezett neve (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 7.Pk.20.018/2025/13. számú végzése ellen a kérelmező részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján indult ügyben meghozta a következő

végzést:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, azt fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy fizessen meg a Magyar Államnak – az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára – legkésőbb e végzés meghozatala keltétől számított 60 (hatvan) napon belül 43 230 (negyvenháromezer-kétszázharminc) forint fellebbezési eljárási illetéket. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint D. G. és I. M. felperesek az illetékes jegyző előtt birtokháborítási eljárást kezdeményeztek V. N. I. (a továbbiakban: kérelmező jogelődje) ellen. A jegyző a birtokháborítás megszüntetése iránti kérelmet elutasította, az ezzel szemben előterjesztett keresetlevél 1997. február 6. napján érkezett a Budapest II. és III. kerületi bírósághoz. A P.20.5../1997. szám alatti perben az alperesek V. N. I., S. J.-né és N. G., majd Budapest Főváros ... Kerület Önkormányzata voltak. A bíróság 2003. január 17-én meghozott 9.P.II.20.5../1997/77. számú végzésével elrendelte I. M. II. rendű felperesnek a S. J.-né II. rendű és Budapest Főváros ... Kerület Önkormányzat IV. rendű alperessel szemben adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt előterjesztett keresete vonatkozásában a tárgyalás elkülönítését és új peres számra lajstromozását. Az elkülönített kereset vonatkozásában az eljárás a 9.P.II.20.6../2003. szám alatt indult meg.

[2] A felperesek 2003. április 16-án alperesként perbe vonták a kérelmezőt is és kérték a S. J.-né II. rendű alperes és N. J. alperes között a tetőtéri lakás tekintetében létrejött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását. Ezt követően a perbíróság a 2003. április 24-én meghozott 9.P.II.20.5../1997/84. számú végzésével a S. J.-né II. rendű alperes és N. J. kérelmező által kötött adásvételi szerződés érvénytelensége tárgyában, továbbá a birtokháborítási keresethez kapcsolódóan előterjesztett eredeti állapot helyreállítása iránti és használati díj megfizetése iránti keresetek tárgyában a per tárgyalását elkülönítette, az elkülönített keresetek tekintetében a per a 9.P.II.21.4../2003. szám alatt folyt.

[3] Az eredeti, 9.P.II.20.5../1997. ügyszám alatt ezt követően már csak a birtokháborítás tényének megállapítása iránt folyó perben a bíróság 2003. április 24-én ítéletet hozott, amelyet a Fővárosi Bíróság 2004. március 4-én kelt 44.Pf.631.5../2003/4. számú ítéletével részben megváltoztatott.

[4] Az elkülönítést követően a 9.P.II.20.6../2003. szám alatt 2003. február 17-én indult ügyben alperesként S. J.-né I. rendű és Budapest Főváros ... kerületi Önkormányzat II. rendű alperes szerepelt; a második elkülönítést követően 9.P.II.21.4../2003. számon folytatott eljárásban pedig S. J.-né, N. G., N. J., Budapest Főváros ... Kerület Önkormányzat voltak az alperesek. A bíróság a 9.P.II.20.6../2003/3/1. számú végzéssel a 9.P.II.21.4../2003. számú ügynek a 9.P.II.20.6../2003. számú üggyhöz való egyesítéséről határozott. Az egyesítést követően az alperesek S. J.-né, Budapest Főváros ... Kerületi Önkormányzata és a kérelmező voltak. Az egyesített perben a felperesek 2003. október 8-án perbe vonták perbe N. G.-t és V. N. T. I. V. rendű alperest (a továbbiakban: kérelmezői jogelőd).

[5] A per többszöri félbeszakadását követően S. J.-né I. rendű alperes 2011. november 22-én elhunyt; a bíróság 2012. január 26-án meghozott végzésével megállapította, hogy az eljárás az I. rendű alperes jogutódjának perbe lépéséig vagy perbe vonásáig félbeszakadt. 2012. május 18-án az alperesek bejelentették, hogy a néhai I. rendű alperes egyetlen örököse V. N. T. I. kérelmezői jogelőd és kérték az eljárás folytatását. A perbíróság megállapította a jogutódlást.

[6] Az elsőfokú bíróság 2017. május 19-én hozott részítéletet 13.P.21.9../2012/292. szám alatt. A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2019. január 16-án kelt 43.Pf.631.6../2018/25. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében helybenhagyta. A Kúria Pfv.VI.20.9../2019/16. számú részítéletével a jogerős részítéletet a felülvizsgálattal támadott részében hatályában fenntartotta

[7] A részítélettel nem érintett kártérítési kereset tárgyában folytatódó eljárásban 2017. november 24-én meghozott 13.P.21.9../2012/333. számú végzésével megállapította a hatáskörének hiányát és a pert a Fővárosi Törvényszékhez tette át. A negatív hatásköri összeütközésre tekintettel eljárás Fővárosi Ítéltábla 4.Pkk.26.0../2019/2. számú végzésével az eljárás lefolytatására a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróságot jelölte ki. Az elsőfokú bíróság 2022. április 19-én 7.P.II.21.8../2020/107. szám alatt hozott ítéletet, amelyet a Fővárosi Törvényszék 2022. november 9-én kelt 43.Pf.633.0../2022/12. számú ítéletével megváltoztatott és a felperesek keresetét teljes egészében elutasította. A Kúria előtt Pfv.VII.20.2../2023/16. számú végzésével megállapította, hogy a felülvizsgálati eljárás az V. rendű alperes halála folytán 2023. május 31-én félbeszakadt, az eljárás a jogutód perbe lépése vagy perbe vonása esetén folytatható. A néhai V. rendű alperes törvényes örökösei: a kérelmező, illetve N. G. IV. rendű alperes, akik kérték az eljárás folytatását. A Kúria 2024. szeptember 11. napján meghozott Pfv.V.20.3../2024/12. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A kúriai ítélet kihirdetésén a kérelmező jogi képviselője jelen volt.

[8] A kérelmező kérelmére a jelen nemperes eljárással is érintett polgári per tekintetében a Debreceni Törvényszék 10.Pk.21.8../2023/21. alatti, a Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.3../2024/2. számú végzésével jogerőre emelkedett végzésével a 2003. május 6. és 2023. december 12. napjai közötti időtartam tekintetében 2 993 200 forint vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezte a kérelmezettet.

A kérelem és az ellenirat

[9] A kérelmező jelen eljárásban V. N. T. jogutódként érvényesítette követelését és 4 031 600 forint vagyoni elégtétel megfizetésére kérte kötelezni a kérelmezettet a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.), valamint a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI.30.) Korm. rendelet alapján. Az eljárás számított időtartamát 1997. február 6. és 2024. szeptember 11. közötti 10 079 napban határozta meg.

[10] A kérelmezett az elleniratában kérte a kérelem elutasítását elsődlegesen annak 54 800, másodlagosan 1 475 400 forintot meghaladó részében. Érvélese szerint az 1997-ben indult P.20.5../1997. számú per 2004. március 4-én meghozott 44.Pf.631.5../2003/4. számú ítélettel jogerősen befejeződött; az elkülönítés alapján indult új eljárásban (P.20.6../2003.) a kérelmező jogelődjét csak 2003. október 8-án vonták perbe; ez az eljárás kezdő időpontja. A kérelmező jogelődje 2023. május 31-én elhunyt, az eljárásban ettől kezdődően nem vett részt, ezért csak ezen időpontig illeti a kérelmezőt vagyoni elégtétel. A kérelmező maga is peres fél volt, kizárt, hogy párhuzamosan érvényesítsen jogot és többszörösen igényeljen vagyoni elégtételt mint fél és mint jogelőd; saját jogán a 2003. május 6. és 2023. december 12. közötti időtartamra már kapott vagyoni elégtételt, a már kompenzált időszakra jogutódként sem érvényesíthet igényt. Az alapper 2024. szeptember 11-ei befejezéséig eltelt további 274 napra a jogutódlással egyesülő perbeli pozícióra tekintettel jogutódként – mivel a testvére is jogutód lett a perben – a vagyoni elégtétel 1/2 részére, azaz 54 800 forintra tud igényt érvényesíteni.

[11] Másodlagosan kérelmével összefüggésben az alapeljárás számított időtartamát a 2003. október 8. és 2023. május 31. között eltelt 7175 napban határozta meg, amelyhez hozzáadódik a nem kompenzált 274 nap, amelyből a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése szerint kérte levonni a 2009. január 22. és 2009. március 4. közötti 42 napot és a 2012. április 18. és 2012. május 18. közötti 30 napot. Előadása szerint a kérelmező az így számított összeg 1/2-ére tarthat igényt a jogutódlásra figyelemmel.

Az elsőfokú végzés

[12] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett végzésével kötelezte a kérelmezettet a kérelmező javára 1 429 000 forint vagyoni elégtétel megfizetésére, ezt meghaladóan a kérelmet elutasította. Kötelezte a kérelmezőt az állam javára 78 616 forint feljegyzett eljárási illeték megfizetésére és megállapította, hogy 42 332 forint illeték az állam terhén marad.

[13] A végzés indokolásában kiemelte, hogy a kérelmező igényét kifejezetten jogutódi minőségében terjesztette elő. A kérelmező jogelődje alperesként vett részt ugyan a 1997. február 6-án indult P.20.5../1997. számú polgári perben, azonban az elkülönített és új számra lajstromozott P.20.6../2003. és 21.4../2003. számú ügyben nem volt peres fél. Habár a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban 1952. évi Pp.) 149. §-ának (1) bekezdése szerint az elkülönítéssel a perből nem lesz több per; az alapperben eljáró bíróság a P.20.5../1997. számú eljárásból az elkülönítésekkel három ügyet csinált. Ezen eljárási és ügyviteli szabálysértése azonban a vagyoni elégtétel iránti eljárásban nem bírálható felül; a kérelmező igényét az alapiratoknak megfelelően és a kérelmező által előadottakra figyelemmel kell elbírálni. A kérelmező kifejezetten a P.21.8../2020. szám alatti üggyel összefüggésben érvényesített igényt, amelyből következően a P.20.6../2003. szám alatt indult ügyet kellett vizsgálni. Ebben a perben a kérelmező jogelődje csak 2003. október 8. napjától vett részt, így az alapeljárás számított időtartama is ezen nappal kezdődik (egyébiránt a P.20.5../1997. alatti per 2004. március 4. napján befejeződött). A P.20.6../2003. alatti per 2020. szeptember 24. napján fejeződött be; azonban a kérelmező jogelődje 2023. május 31. napján elhunyt, ezt követően az eljárás elhúzódása miatt alapjogi sérelme nem lehetett; így a jogutódként fellépő kérelmezőt az ezt követő időszakra nem illeti vagyoni elégtétel. Ez 7175 nap.

[14] A jogutódlással a jogelőd pozíciójában teljes alanycsere következett be, ugyanakkor a kérelmező a jogelődje perbeli részvétele alatt mindvégig maga is peres fél volt. Ez azonban nem zárja ki, hogy a kérelmező érvényesítse a jogelődje perbeli részvételével érintett időtartamra eső vagyoni elégtételt; hiszen a jogelőd haláláig egymástól elkülönült perbeli pozícióban voltak, amely csak a jogutódlás folytán egyesült. Az eljárásjogi jogutódlás folytán úgy kell tekinteni, mintha a peres eljárásban jogelődje helyett is maga a kérelmező vett volna részt. A jogelődje perbeli részvételének idejére ezért a kérelmezőt, mint jogutódot megilleti a

vagyoni elégtétel, a jogutódlást követően az alapjogi sérelem miatti kompenzáció párhuzamosan már nem érvényesíthető.

[15] Nem találta indokoltnak levonni az eljárás figyelembe vehető időtartamából a 2009. január 22. és 2009. március 4. közötti időtartamot, mivel a kérelmező jogelődjének határidő hosszabbítás iránti kérelme ugyan szükségtelennek minősülő időmúlást eredményezett, de a per érdemi előrehaladását nem akadályozta, mivel más alperesek is késedelmeskedtek, és a bíróság is csak késedelmesen intézkedett a már beérkezett ellenkérelmek kézbesítéséről.

[16] A 2012. április 18. és 2012. május 18. közötti 30 napot azonban a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján levonni rendelte az eljárás számított időtartamából, mivel a per észszerű időben történő befejezése az alpereseknek, így a kérelmező jogelődjének is érdekében állt. A hagyatékot a közjegyző 2012. április 18. napján kelt és jogerős hagyatékátadó végzéssel átadta a kérelmező jogelődjének, a félbeszakadt eljárás folytatását már ekkor kérhette volna; ennek elmulasztása miatt ezen időszak levonásának volt helye.

[17] Az eljárás számított időtartamát erre figyelemmel 7145 napban határozta meg. Kifejtette, hogy a kérelmező az ennek alapjául számított összeg 1/2 részére jogosult, mivel a hagyatékátadó végzés tanúsága szerint a jogelőd hagyatéka is ilyen arányban illeti meg. Az alapperben a jogelőd mindkét örököse perbeli jogutód lett, a jogelődjük perbeli részvételének időtartamára számítandó vagyoni elégtétel olyan arányban illeti meg őket, amilyen arányban a néhai V. rendű alperes örökösei lettek.

[18] Rögzítette továbbá, hogy mivel a kérelmező kifejezetten a jogutódi minőségében érvényesített igényt, a 2023. december 12. és 2024. szeptember 11. közötti időszak nem volt figyelembe vehető, mivel saját (alperesi) jogán a korábbi nemperes eljárásban nem kompenzált 274 napra nem érvényesített követelést, jogutódi minőségében 2023. május 31. napját követően pedig már nem illeti meg vagyoni elégtétel.

[19] A pernyertesség-pervesztesség arányát a kérelmezettre kedvezőbb 65-35%-ban határozta meg, és ennek megfelelően kötelezte a kérelmezőt a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése alapján a feljegyzett eljárási illeték megfizetésére. Az indokolás szerint a feleknek perköltség iránti igényük nem volt.

A fellebbezés és a fellebbezésre tett észrevétel

[20] A kérelmező a fellebbezésében kérte a végzés részbeni megváltoztatásával a marasztalás összegét 2 870 000 forintra felemelni, valamint kérte a kérelmezőt kötelezni teljes (első- és másodfokú eljárással felmerült) perköltsége megfizetésére. Megsértett jogszabályhelyként hivatkozott a Pevtv. 6. §-ának (1), 7. §-ának (1) és 15. §-ának (3)-(5) bekezdéseire. Habár nem értett egyet az elsőfokú bíróság álláspontjával, nem támadta a végzés 1997. február 6. és 2003. október 8. közötti időszakra vonatkozó, a kérelmét elutasító döntését. Érvelése szerint ugyanakkor az elsőfokú bíróság megalapozatlanul vonta le az eljárás számított időtartamából a 2012. április 18. és 2012. május 18. közötti 30 napot, ezzel összefüggésben a Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.3../2024/2. szám alatti végzésére hivatkozott. Kiemelte továbbá, hogy a kérelmezett a Pevtv. 14. §-a (2) bekezdésének f) pontja ellenére nem jelölte meg, hogy jogelődje kellő gondosság mellett mikor került abba a helyzetbe, hogy bejelentse az elhunyt jogutódját. A bíróság a kérelem és ellenirat korlátai között jár el, döntését nem alapíthatja olyan érvekre, amelyekre a kérelmezett nem hivatkozott.

[21] Érvelése szerint továbbá a kérelmező ugyan jogelődje után anyagi jogi szempontból állagot örökölt, azonban ez eljárásjogi szempontból nem képezi akadályát annak, hogy a vagyoni elégtétel iránti eljárásban teljes értékű félként lépjen fel. Az alapvető jogok érvényesítése iránti igény ugyanis oszthatatlan jogosultság, Az alapperben a jogelőd helyébe lépett, így a jogelőddel azonos mértékben tarthat igényt a vagyoni elégtételre. Hivatkozott az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) Verbói kontra

Magyarország ügyekben (20795/23, 20800/23. és 20801/23.) hozott döntésére, ahol a kérelmezők azonos jogelőd jogutódaiként érvényesítettek igényt az eljárás elhúzódása miatt és a kártérítést a bíróság mindannyiuk számára önállóan, annak teljes összegében megítélte. Az EJEB gyakorlata jelen ügyben is irányadó, ezért téves az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy csupán a vagyoni elégtétel összegének 1/2 részére jogosult.

[22] A kérelmezett a fellebbezésre nem tett észrevételt.

A másodfokú bíróság döntése

[23] Az ítéltábla a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése alapján irányadó Pp. 389. §-a szerint alkalmazandó 370. §-ának (1) bekezdése alapján fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú végzésnek a kérelmezettet 1 429 000 forint vagyoni elégtétel megfizetésére kötelező, illetve a kérelmet az 1997. február 6. és 2003. október 8., valamint 2023. december 12. és 2024. szeptember 11. közötti időszakra elutasító rendelkezéseit. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság helytálló döntést hozott, amelynek indokaival is túlnyomó részt egyetértett az ítéltábla.

[24] Az elsőfokú bíróság a következetes bírói gyakorlattal egyezően rögzítette, hogy a perben résztvevő jogutód érvényesítheti a perbeli jogelődjét az észszerű határidő túllépése folytán arányosan megillető vagyoni elégtételt is, azaz a vagyoni elégtételt érintően helye van a jogutódlásnak. Az 1952. évi Pp. 62. §-ának (3) bekezdése – és a jelenleg hatályos Pp. 48. §-ának (5) bekezdése – szerint a perrendtartás a jogutódot eljárásjogi szempontból úgy tekinti, mintha kezdettől fogva ő járt volna el a perben, amiből az is következik, hogy a jogfolytonosnak minősülő jogutódot megilleti a vagyoni elégtétel iránti követelés. Ennek érvényesítésére azért jogosult, mert az eljárásjogi, teljes körű jogutódlás folytán úgy kell tekinteni, mintha az eljárásban mindvégig maga a kérelmező vett volna részt. (BDT2023. 4700., (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.289/2023/2.). A kérelmező jogelődje ugyanakkor csupán napi 400 forint vagyoni elégtételre tarthatna igényt a Pevtv. alapján. Jogutódként a kérelmező és a félként eljár jogelőd egyéb jogutódai is a jogelőd perbeli részvétele okán jogosultak a vagyoni elégtételre. Az a jogkövetkezmény, hogy az eljárásjogi jogutódlás folytán úgy kellett tekinteni, mintha az eljárásban mindvégig részt vettek volna, nem eredményezheti azt, hogy az elhunyt peres fél jogutódaiként együttesen több vagyoni elégtételre legyenek jogosultak, mint amely a jogelődjüket összesen megillette volna; a figyelembe vehető napi 400 forint vagyoni elégtétel a jogutódokat ezért összesen illeti meg (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.149/2025/3.).

[25] A fellebbezésben hivatkozott EJEB esetjog jelen ügyben nem lehetett irányadó, mivel a László Vipler és mások kontra Magyarország ügyben hozott határozat szerint (6892/22) a felhívott ügyek azon lista részei, amelyek esetében az állam megállapodás keretében vállalt fizetési kötelezettséget a kérelmezők felé; a bíróság határozata csupán annyit tartalmaz, hogy az egyezséget a bíróság tudomásul vette és a kérelmeket további vizsgálat nélkül törölni rendelte a listáról. Csupán megjegyzi az ítéltábla, hogy az EJEB által megítélt igazságos elégtétel összegére részletes, a kártérítés összegét előre is konkrétan meghatározhatóvá, kiszámíthatóvá tévő szabályozás nem adott, habár a bíróság törekszik a kártérítés összegére standardizált szabályok kialakítására; míg a Pevtv. alapján megítélt vagyoni elégtétel összege a figyelembe vehető napok számának és a kormányrendeletben meghatározott konkrét napi tételnek a szorzata; ekként utóbbi esetben határozható meg egyértelműen, hogy a jogelődöt milyen mértékű vagyoni elégtétel illetné meg.

[26] A kérelmezett a fellebbezésben felhívott Pkf.I.20.332/2024. szám alatti eljárásban a kérelmezett elleniratában a 2011. november 22. és 2022. május 18. közötti teljes időtartam levonását kérte, amely magában foglalta a félbeszakadás teljes időtartamát, ugyanakkor csak azt adta elő, hogy a kérelmező csak ebben az időpontban jelentette be a jogutódlást. A Debreceni Ítéltábla erre tekintettel rögzítette döntésében, hogy az ellenirat nem felelt meg a

Pevtv. 14. §-a (2) bekezdése f) pontjának; mivel nem rögzítette, hogy a kérelmező mikor került vagy kellő gondosság esetén mikor kerülhetett volna abba a helyzetbe, hogy bejelentesse az elhunyt felek jogutódait és kérhesse az eljárás folytatását (pl.: a rendelkezésre álló iratok szerint született-e hagyatékátadó végzés vagy öröklési bizonyítvány, abból kapott-e a kérelmező stb.). A kérelmezett ugyanakkor jelen eljárásban benyújtott ellenkérelmében kifejezetten a 2012. április 18. és 2012. május 18. közötti 30 nap levonását kérte azzal az indokkal, hogy a kérelmező jogelődje már a hagyatékátadó végzés meghozatala és jogerőssé válása időpontjában kérhette volna az eljárás folytatását, azonban ezt csak 2012. május 18. napján tette meg; ezzel konkrétan megjelölte a kérelmező jogelődje hivatkozott eljárási mulasztása miatt levonható időtartamot. Önmagában ezen hivatkozás ezért nem indokolhatta volna az időtartam levonásának mellőzését. Az ítéltábla azonban a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése szerint felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésekben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja; ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdésének a)–d) pontjaiban megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak, azaz a fellebbezés indokai is. A kérelmező fellebbezésében ezen időtartammal összefüggésben kizárólag a Debreceni Ítéltábla korábbi döntésében kifejtettekre hivatkozott, ezért az ítéltábla is csak ezt vizsgálhatta; arra azonban nem térhetett ki, hogy egyéb okból a sérelmezett 30 nap levonásának volt-e helye.

[27] Az elsőfokú bíróság végzésben a Pp. 81. §-ának (1) bekezdésére és 82. §-ának (3) bekezdésére hivatkozva a felek javára eljárási költségről nem rendelkezett, amely vonatkozásban a végzést fellebbezés nem érte, a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése szerint ezen rendelkezést az ítéltábla nem vizsgálta [Csupán megjegyzi, hogy az „IM rendelet szerinti” perköltség vagy „kérem a perköltségem megtérítését” tartalmú nyilatkozat nem felel meg a Pp. 81. §-a (2) bekezdésének, ekként ez alapján eljárási költség megállapítására nincs lehetőség].

[28] Az ítéltábla mindezek alapján az elsőfokú végzés fellebbezett rendelkezését a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[29] A kérelmező fellebbezése nem vezetett eredményre, a Pp. 83. §-ának (5) bekezdése szerint a fellebbezéssel felmerült költségeit maga köteles viselni. A Pp. 102. §-ának (1) bekezdése alapján köteles továbbá megtéríteni a fellebbezésben vitatott érték (1 441 000 forint) alapján számított, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 47. §-ának (1) bekezdése szerinti 43 230 forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Debrecen, 2025. július 10.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró